

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 142. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm5766/facsimile.pdf (tilgået 10. juli 2024)

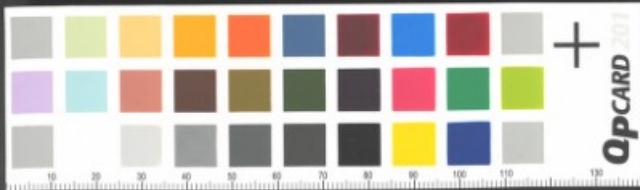
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Skibene, ja det var slet ikke sjelden, at et Spyd havde lobet Veiret af sig under Veis, saa det kun tornede ganske løselig paa Rygningen af det Skjold-Tag, hvormed Gøthers Folk, efter deres Konges Befaling, havde dækket sig, og drattede saa i Vandet. Da nu imidlertid Selders Folk havde faaet tomme Hænder, stikkede Fienden dem med stor Dyrighed deres Spyd tilbage, men det syntes Selder ikke om, og hængde derfor et bleg-rodte Skjold som Fredstegn op i Masten. Ved saaledes at overgive sig, frelst han sit Skind, og det maae man sige, at Gøther tog imod ham med saa mildt et Ansigt, og saa ventlige Ord, at hvad han ikke var blevet underdanig ved Krigs-Pudset, saa blev han det ved Hofsligheden.

Paa samme Tid var det, at Kong-Helge i Helgeland stikkede Bud paa Bud til Cuso: Hooding i Finmarken og Bjarmeland, for at beile til Thora, hans Daatter, og her passer det sig, at hvad man savner, det skal man lede om, thi Sagen var den, at Helge kunde ikke, som andre Unger-Svende den Tid ellers pleiede, beile setv med levende Korf. Han havde nemlig saadant et Meen paa Mælet, at han af Undseelse vovede knap at lukke Munden op hjemme, end sige ude, og det er da ganske sadvantigt, at man, for Spotten som gierne følger med, vil nødig være sin Skade bekendt, og gier sig derfor, til Forgjæves, meest Ueilighed med at dolge den Lyde, der rober sig selv. Cuso gjorde imidlertid kun Nar ad hans Frierie paa anden Haand, og sagde, at hvem der ikke kunde staae paa sine egne Been, og trængde til Rygstyd, skulde aldrig gifte sig, men da Helge fik den Hilsen, søgte han Gøther paa Haand, som han vidste havde en slegen Tunge, og bad ham endelig hjælpe sig, hvormod han lovede, med største Lyft at gjøre igen for ham Alt, hvad han vilde forlange. Gøther kunde ikke modstaae Unger-svendens idelige og ydmyge Donner, og seilede derfor til Norge med en veludrustet Flaade, i

den Hensigt, at bruge Magten, om Munden ikke forslog, men med sine sukkerføde Ord bragde han det dog saavidt hos Faderen, for Helge, at han sagde, det skulde komme an paa Thora selv, thi med sin faderlige Myndighed vilde han ikke tvinge hende. Nu blev hun da hentet og tilspurgt, om hun havde Lyst til Veieren, og da hun sagde: ja, blev hun fæstet til Helge. Heraf ser man da, at der skal en god Mund til dove Øren, og at man kan helbrede Folk, som har Skade paa Hørelsen, med et godt Dre-Figen af en flydende Tunge.

Medens nu dette gik for sig i Helgeland, kom Valder i Geuars Land med væbnet Haand, og forlangde Kanne, men Geuar viiste ham til hende selv, og nu stræbde Valder da at vinde hendes Hjerte med de meest udfogde og indtagende Ord, men her saae man, at et godt Ord finder ikke altid et godt Sted, thi hun var ubevægelig. Da nu Valder i det Mindste vilde vide Karsagen til det Rei, han fik, sagde Kanne: Karsagen er, at lige Børn lege bedst, og at hvem der vil pille Kirsebær med de Store, faaer gierne Stenene i Dine, Smaaafolds Kande lugter altid i de heisbaarne Næser, Ugle og Krage bli'r aldrig Mæge, hoit i Veiret er værst i Blæsten, og hvem der vil vække sig længer end han er, kan let vride Armen af Led. Derfor vil jeg helst blive ved Jorden, og skiemte med min Eigemand, ikke springe paa min Hals over det uhyre Svælg, som adskiller Guder og Mennesker, eller giøre Bold paa Naturens Orden, for et Dieblif at komme i Goiden, og saa kanske dratte hovedkulds ned, thi der vil stærke Baand til at holde Guder fast, og paa Kiærlighed af Naade skal man aldrig bygge! Med saadan drillende Spidsfindighed snoede hun sig fra Svaret og fra Valders Bonner, og man kan ikke Andet sige, end at de Grunde, hun opspandt imod Ægtekabet, vare vittige nok.

